

Sygn. akt	III AUa 270/15
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **15 lipca 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Alicja Podczaska SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **15 lipca 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **B. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **14 stycznia 2015 r.** sygn. akt **IV U 200/13**

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 270/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 lipca 2015r.

Decyzją z dnia 17 stycznia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił wnioskodawcy B. J. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, dochodzonego wnioskiem z dnia 21 grudnia 2012r. w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o

emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Powołując w podstawie prawnej decyzji art. 184 w związku z art. 32 w/w ustawy , oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) organ rentowy stwierdził ,że wnioskodawca nie spełnił wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego , ponieważ nie udowodnił wymaganego 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach . W tym bowiem względzie organ rentowy nie uznał kwalifikowanego zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Fabryce (...) w S. (od 1 września 1967r. do 3 listopada 1973r. na stanowisku ślusarza) potwierdzonego świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 9 listopada 2012r. wystawionym przez (...) SA w S. , z uzasadnieniem , iż dokonane w tym dokumencie przyporządkowanie prac do tych przy spawaniu z poz.12 Działu XIV Wykazu A załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. jest nieprawidłowe . Z kolei odmowa uznania pracy wnioskodawcy za pracę w warunkach szczególnych w Państwowym Ośrodku (...) w S. (od 20 listopada 1973r. do 31 stycznia 1992r.) wynikać miała z faktu nie przedłożenia przez niego stosownego w tym względzie kwalifikowanego świadectwa pracy.

Wnioskodawca Bogusław J. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie . W odwołaniu z dnia 20 lutego 2013r. , domagając się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie uprawnienia do dochodzonego świadczenia emerytalnego , wnioskodawca zarzucił , że decyzja organu rentowego jest bezprawna , bowiem w całym okresie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w S. (od 20 listopada 1973r. do 31 stycznia 1992r.) , pomimo różnych wskazanych w ogólnym świadectwie pracy stanowisk , zajmował się wyłącznie szlifowaniem i ostrzeniem wyrobów , a więc pracami w warunkach szczególnych o jakich mowa w poz.78 Działu III Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Na potwierdzenie powyższego odwołujący wnioskował dowód ze zeznań świadków S. W. (głównego mechanika) i M. M. (brygadziście). Już w dalszym toku postępowania , odwołujący wskazywał na kolejnych świadków –współpracowników i przełożonych z w/w okresu zatrudnienia w (...) tj. A. B., J. L., Z. H., Z. M. i J. K. .

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 25 lutego 2013r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. o oddalenie żądania wnioskodawcy z tych samych względów , które legły u podstaw zaskarżonej decyzji . Dodatkowo ,powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008r.

I UK 192/07 OSNP 2009/5-6/79 , pozwany organ rentowy zauważał ,że wykonywanie przez wnioskodawcę pracy ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych ,nie może być uznane za pracę w warunkach szczególnych (ta uwaga dotyczyła , zawierającego powyższe stwierdzenie , treści świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 9 listopada 2012r. wystawionego przez (...) SA w S.).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, po rozpoznaniu odwołania B. J. , wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015r. (sygn. akt IV U 200/13), zmienił zaskarżoną decyzję ZUS przyznając wnioskodawcy prawo do dochodzonej emerytury . Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca B. J. ur. (...) wystąpił w dniu 21 grudnia 2012r. do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Do wniosku załączone m. innymi zostało świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 9 listopada 2012r. wystawione przez (...) SA w S. stanowiące o tym , iż wnioskodawca w okresie od 1 września 1967r. do 3 listopada 1973r. , zajmując stanowisko ślusarza, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych , przy przyporządkowaniu tych prac do poz.12 Działu XIV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Jednocześnie do wniosku emerytalnego załączone zostało pisemne oświadczenie wnioskodawcy o wykonywaniu przez niego pracy w szczególnych warunkach także w okresie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w S. , przy czym treść ogólnego świadectwa pracy

z tego okresu (od 20 listopada 1973r. do 31 stycznia 1992r.) stanowiła o zajmowaniu przez B. J. kilku stanowisk pracy w różnym czasie tj.

- od 20 listopada 1973r. do 31 marca 1974r. – mechanika maszyn przemysłowych,

- od 1 kwietnia 1974r. do 28 lutego 1979r. - ślusarza narzędziowego,

- od 1 marca 1979r. do 31 stycznia 1992r. – szlifierza.

W tym stanie rzeczy, pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. ,zaskarżoną w niniejszym postępowaniu ,decyzją z dnia 17 stycznia 2013r. odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego , przyjmując ,iż nie dowiódł on wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Opisując następnie przebieg postępowania sądowego , ze specyfikacją przeprowadzonych dowodów (osobowych :z zeznań świadków, odwołującego , opinii biegłego specjalisty ds. organizacji i zarządzania przemysłem oraz z dokumentów : w tym akt emerytalnych ZUS i akt osobowych wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia) ,Sąd Okręgowy w Krośnie – dając wiarę tym wszystkim dowodom , przy stwierdzeniu ,że nie zachodzą pomiędzy nimi sprzeczności i wzajemnie się uzupełniają, z marginalną uwagą, że opinia biegłego stanowiła jedynie materiał pomocniczy do ustalenia funkcjonowania (...) w S., jego organizacji pracy i sposobu zatrudniania pracowników- skonstatował, iż B. J. , pomimo zapisanego w świadectwie pracy z dnia 31 stycznia 1992r. różnego rodzaju wykonywanych czynności pracowniczych , w całym okresie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w S. tj. od 20 listopada 1973r. do 31 stycznia 1992r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się wyłącznie szlifowaniem i ostrzeniem narzędzi . Jak argumentował przy tym Sąd I instancji , z bliżej nieznanymi powodami w wielu zakładach pracy w tamtych latach praktykowano zatrudnianie pracowników na innych stanowiskach niż określone w pisemnych angażach zalegających w aktach osobowych. Wg uzyskiwanych informacji istniały resortowe limity dla zatrudniania pracowników o określonych zawodach i dlatego istnieją rozbieżności pomiędzy angażem a faktycznie wykonywaną pracą. Taka sytuacja miała więc mieć miejsce również w przypadku odwołującego .Tym samym stanowiło to o ustaleniu Sądu Okręgowego

w Krośnie ,iż wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych przez okres przynoszący lat 15 , przy jej przyporządkowaniu do prac wymienionych pod poz.78 Działu III Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.).

W świetle zaś powyższego, dokonując oceny prawnej sprawy, Sąd I instancji stwierdził, że B. J. spełnił wszystkie konieczne warunki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego, przewidziane w art.184 ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. ,poz.1440 ze zm.) .W podstawie prawnej wyroku powołany także został art.477¹⁴ § 2 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie Rzeszowie z dnia 14 stycznia 2015r. zaskarżony został przez pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. .

W apelacji z dnia 11 lutego 2015r. pozwany organ rentowy zarzucając ; naruszenie prawa procesowego tj. art.233 §1 k.p.c. przez wybiórczą ocenę dowodów , przy braku uzasadnienia odmowy mocy dowodowej opinii biegłego , a w konsekwencji naruszenie prawa materialnego tj. art. 184 ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. ,poz.1440 ze zm.)

i § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.),polegające na uznaniu ,iż wnioskodawca całym okresie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w S. tj. od 20 listopada 1973r. do 31 stycznia 1992r.wykonywał prace w warunkach szczególnych, wnosił o zamianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. W uzasadnieniu środka odwoławczego skarżący w szczególności podkreślał, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w tym opinii biegłego , ale też zeznań niektórych świadków , zupełnie nieuprawnione jest ustalenie Sądu I instancji o wykonywaniu przez wnioskodawcę w całym okresie zatrudnienia w (...) w S. wyłącznie pracy szlifierza. Tym samym – zdaniem apelującego- jedynie miarodajne

w tym względzie były zapisy z angaży (potwierdzone też wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej odwołującego) stanowiące o tym, iż B. J. pracę szlifierza tj. pracę w warunkach szczególnych wykonywał wyłącznie od 1 marca 1979r. do 31 stycznia 1992r., a więc przez okres krótszy niż wymagane lat 15.

W końcu pozwany organ rentowy przywoływał wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie

z dnia 5 lutego 2014r. III AUa 1368/13 LEX nr 1425488 w którym podkreślono ,że dowód tylko z zeznań świadków nie jest wystarczający w przesądzeniu o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych , zwłaszcza gdy naprowadzane przez świadków fakty nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej .

W odpowiedzi na apelację z dnia 4 marca 2015r. wnioskodawca B. J. wniósł o oddalenie środka zaskarżenia ZUS, przy zasądzeniu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych , podkreślając ,iż wbrew zarzutom zaskarżenia dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów mieści się w zakreślonych art.233 §1 k.p.c. granicach.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie , rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. ,zważył co następuje;

Apelacja jest w pełni uzasadniona , co skutkować musi wydaniem przez tut. Sąd orzeczenia reformatoryjnego.

Jak słusznie bowiem podnosi skarżący , wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 14 stycznia 2015r. wydany został z rażącym naruszeniem prawa procesowego tj. art.233 §1 k.p.c. , a w konsekwencji prawa materialnego tj. art.184 ustawy

z dnia z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r. ,poz. 748) ,stanowiąc o prawie B. J. do dochodzonej emerytury w sytuacji nie wykazania przez wnioskodawcę wszystkich koniecznych ku temu przesłanek. Już jednak na wstępie –poza zarzutami zaskarżenia i jako pozostającą też bez wpływu na końcowy wynik sprawy, ale świadcząca generalnie o nieprawidłowym procedowaniu Sądu I instancji - odnotować przyjdzie samą wadliwość części decyzyjnej zaskarżonego rozstrzygnięcia Z jednej bowiem strony zabrakło w niej koniecznego wskazania z jaką datą odwołujący miałby nabyć prawo do emerytury tj. od kiedy organ rentowy miałby podjąć wypłatę tego świadczenia (a byłoby to istotne zważywszy na fakt ,iż wnioskodawca w dacie złożenia wniosku emerytalnego pozostawał w zatrudnieniu ,zaś obowiązujący wówczas w/w art.184 ustawy emerytalno-rentowej stanowił o konieczności rozwiązania stosunku pracy jako jednym z warunków nabycia prawa do omawianej emerytury) , z drugiej zaś zawarte w niej zostało ,całkowicie zbędne i nieuprawnione w świetle brzmienia art.477¹⁴ § 2 k.p. c. ustalenie faktyczne odnoszące się do oceny spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy jako pracy warunkach szczególnych. Tak czy inaczej powracając do naprowadzanych przez apelującego przesłanek zaskarżenia Sąd Apelacyjny chciałby zauważyć ,iż dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów , poza zrelacjonowaniem przebiegu postępowania ,ze specyfikacją środków dowodowych , ograniczyła się wyłącznie do stwierdzenia pełnej miarodajności każdego z dowodów , które miały się wzajemnie uzupełniać i być zgodne ze sobą . Tymczasem powyższe klóciło się w sposób oczywisty tak z zawartością dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia jak i z treścią opinii biegłego , przy czym ten ostatni dowód osobowy potraktowany został wyjątkowo specyficznie . Pierwotne bowiem przyjęcie jego pełnej mocy dowodowej opatrzone zostało następnie –niejasną w swej intencji i w żaden sposób bliżej nieuzasadnioną – uwagą ,że opinia biegłego stanowić ma jedynie materiał pomocniczy do ustalenia funkcjonowania (...) w S.. Z kolei podjęta przez Sąd Okręgowy w Krośnie – w końcowym fragmencie uzasadnienia zaskarżonego wyroku –próba wytłumaczenia rozbieżności pomiędzy dokumentacją pracowniczą wnioskodawcy

ze spornego okresu zatrudnienia (gdzie różnie i w różnych okresach określano jego stanowisko pracy), a jego twierdzeniami o stałym i ciągłym wykonywaniu wyłącznie prac szlifierza , była nie tylko nie poparta żadnym dowodem , ale też pozostawała

w sprzeczności z argumentacją samego odwołującego. Ten bowiem utrzymywał ,iż w tym względzie pracodawca kierował się chęcią zapewnienia mu wyższego wynagrodzenie za pracę , które było przypisane do innego niż szlifierz stanowiska pracy, gdy tymczasem Sąd I instancji deliberował ,że powyższe ma mieć swoje źródło

w obowiązujących w tamtych czasach resortowych limitach zatrudniania w określonych zawodach . Wszystko to razem stanowi więc o rażącem naruszeniu art.233 §1 k.p.c. , a nadto art.328 §2 k.p.c. w zakresie samego sposobu sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku . Naprawiając więc powyższe uchybienia Sądu I instancji – do czego Sąd Apelacyjny jest w pełni uprawniony jako sąd merytoryczny rozpoznający sprawę w granicach zaskarżenia niejako na nowo (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07 OSNC 2008/6/55), stwierdzić już na wstępie przyjdzie, że jakkolwiek- co konsekwentnie podkreśla odwołujący- przyjmuje się, że to nie nazwa zajmowanego stanowiska ale zakres faktycznie wykonywanej przez ubezpieczonego pracy decyduje o uznaniu jej za pracę w warunkach szczególnych (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2009r. I PK 194/08 OSNP 2010?23-24/281), to jednak z uwagi na wyjątkowy charakter dochodzonego przez wnioskodawcę świadczenia (będącego odstępstwem od ogólnej reguły w nabycia prawa do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego) wymagane jest wykazanie przez niego (stosownie do art. 232 k.p.c.) wykonywania pracy w warunkach szczególnych dowodami precyzyjnymi, jednoznacznymi i absolutnie pewnymi (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 1998 r. II UKN 440/97 LEX nr 30499 i z dnia 22 listopada 2001 r. I PKN 760/00 LEX nr 54095). Z kolei – jak słusznie naprowadza tym razem apelujący – choć co do zasady przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie zawierają jakiegokolwiek gradacji środków dowodowych , to jednak w orzecznictwie sądów powszechnych dotyczącym omawianej kategorii spraw przyjmuje się konsekwentnie, że dowód tylko zeznań świadków nie jest wystarczający do przesądzenia o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych, zwłaszcza gdy naprowadzane przez świadków fakty nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego (tak m.in. w przywołanym już przez skarżącego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 lutego 2014 r.

III AUa 1368/13 LEX nr 1425488 ,wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 17 kwietnia 2013r. III AUa 1030/12 LEX nr 1314677 , w końcu w jednym z ostatnich niepublikowanych jeszcze wyroków tut. Sądu z dnia 8 lipca 2015r. AUa 238/15). Odnosząc zaś powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć przyjdzie, że twierdzenia wnioskodawcy B. J. o wykonywaniu przez niego

w całym okresie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w S. (od 20 listopada 1973 r. do 31 stycznia 1992 r.) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy tylko i wyłącznie prac szlifierskich miały znaleźć uzasadnienie w wnioskowanych przez niego dowodach osobowych z zeznań świadków, w sytuacji gdy dokumentacja pracownicza ze spornego okresu ,w tym w szczególności treść ogólnego świadectwa pracy z dnia 31 stycznia 1992 r. stanowiła o tym, że tak określone prace odwołujący wykonywał wyłącznie w okresie od 1 marca 1979 r. do 31 stycznia 1992 r. (a więc

w wymiarze 12 lat i 11 miesięcy) , zajmując uprzednio stanowiska: mechanika (od 20 listopada 1973 r. do 31 marca 1974 r.) i ślusarza (od 1 kwietnia 1974 r. do 28 lutego 1979 r.). Naprowadzonym zaś przy tym przez odwołującego uzasadnieniem rozbieżności pomiędzy treścią angaży a faktycznie wykonywaną pracą miała być polityka płacowa pracodawcy ,którego zamiarem była wypłata wyższego wynagrodzenia za pracę ,przypisanego do innego niż szlifierz stanowiska pracy. Tymczasem już analiza zeznań świadków prowadzić musi do wniosku ,że twierdzenia wnioskodawcy nie mogą być uznane za wiarygodne , skoro świadek J. L. (v.k-40v-41) pełniący obowiązki kierownika administracyjnego i kadr (...) w S. wyraźnie stwierdził ,że wnioskodawca pracował początkowo jako mechanik (a więc tak jak stanowi o tym w/w ogólne świadectwo pracy) przyznając jednocześnie, że w zależności od potrzeb szlifierz mógł pracować jako ślusarz i odwrotnie . Sam zaś odwołujący słuchany w charakterze strony (v. k- 88 – 88 v) , przyznał (co także potwierdza ogólne świadectwo pracy) , że w czasie zatrudnienia u wyżej wymienionego pracodawcy ukończył Technikum Mechaniczne dla pracujących w 1976r. dodając przy tym , że chciał skończyć technikum o tym kierunku albowiem faktycznie taką pracę wykonywał. Skoro tak to powyższe stanowi o przyznaniu wykonywania pracy mechanika, a nie szlifierza w sytuacji gdy wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu już od

1973r. Co więcej w zeznaniach wnioskodawcy znalazło się także stwierdzenie ,że przez trzy pierwsze miesiące jego pracy na stanowisku szlifierza miał być szkolony przez innego pracownika tj. K. K., który następnie przeszedł na emeryturę. W konfrontacji zaś z zawartością akt osobowych tego ostatniego (dołączonych do akt sprawy) twierdzenia te tylko potwierdzają, że powyższe przeszkolenie, o ile

w ogóle miało miejsce ,mogło dotyczyć znacznie późniejszego okresu niż początek zatrudnienia wnioskodawcy, ponieważ K. K. rozwiązał stosunek pracy

z powodu przejścia na rentę (nie emeryturę , bo było to też niemożliwe z uwagi na jego ówczesny wiek metrykalny) dopiero w dniu 11 października 1980 r., co potwierdza wprost treść – zalegającego w aktach osobowych tego pracownika- świadectwa pracy z dnia 29 września 1980 r. W tym miejscu odnotować zaś przyjdzie, że dokumentacja

osobowa odwołującego wskazuje na rozpoczęcie przez niego pracy na stanowisku szlifierza z dniem 1 marca 1979 r. Znamienne są przy tym zeznania innych świadków jak na przykład A. B. (v.k-29-29v) ,czy Z. M. (v.k-87-87v) którzy wyrażają, jedyne właściwe po przeszło kilkudziesięciu latach , nieostre sformułowania typu „ jak zapamiętałem „o ile pamiętam” itp., przy czym ten pierwszy ze wskazanych świadków był autorem powoływanego wyżej ogólnego świadectwa pracy wnioskodawcy gdzie wyraźnie rozróżniono zajmowane przez niego stanowiska pracy wraz z czasokresami w których praca ta była wykonywana. Szczególnie warte odnotowania są zaś zeznania świadka Z. H.

(słuchanego dwukrotnie na rozprawach w dniu 18 października 2013r. v. k- 41

i 6 czerwca 2014 r. v. k- 78v) ,który będąc kierownikiem D. Produkcji wyraźnie stwierdził ,że nie może potwierdzić jakoby wnioskodawca stale w pełnym wymiarze czasu pracy w całym okresie zatrudnienia w (...) w S. wykonywał tylko i wyłącznie prace szlifierskie, dodając przy tym, że w zależności od potrzeb ślusarz wykonywał prace przy spawaniu, szlifierze pracowali na tokarce i odwrotnie (a trzeba mieć tu na względzie ,że nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy

w warunkach szczególnych innych prac wykonywanych w ramach dobowej miary czasu pracy , które nie mają takiego charakteru –por. wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 4 czerwca 2008r. II UK 306/07 LEX nr 528599) . Co więcej świadek ten potwierdził , że w przypadku podległych mu pracowników (w liczbie około 60, a byli to tokarze ,spawacze , szlifierze czy pilarze) ich angaże odpowiadały faktycznie wykonywanej pracy , przy czym najwyższe wynagrodzenia osiągali szlifierze i tokarze numeryczni. Powyższe więc w sposób zdecydowany podważa lansowaną przez odwołującego tezę o niezgodności treści jego angaży z faktycznie wykonywaną pracą

i to z powodu płacowych (gdyby bowiem tak było, to od początku jego angaże winny stanowić o stanowisku właśnie szlifierza a nie mechanika czy ślusarza, jak było w istocie). Potwierdzeniem zaś naprowadzanego przez wyżej wskazanego świadka faktu otrzymywania wyższych wynagrodzeń przez szlifierzy niż na przykład ślusarzy jest już sama dokumentacja płacowa wnioskodawcy, właściwie skomentowana przez biegłego w jego opinii (v.k-49) , w której - dokonując analizy kart zarobkowych B. J. za luty i marzec 1979 r., a więc z miesięcy w których wnioskodawca zajmował odpowiednio stanowiska: ślusarza, a następnie szlifierza – przy porównaniu uzyskanych wynagrodzeń -potwierdził ,iż różnica na korzyść wynagrodzenia szlifierza stanowiła 25% wynagrodzenia ślusarza. Biegły specjalista ds. organizacji zarządzania przemysłem , w omawianej opinii , właściwie też odnotował, że w zalegającej w aktach organu rentowego legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy (v. k- 22 akt ZUS) znajduje się zapis potwierdzający zatrudnienie w (...) w S., w pewnym okresie czasu ,na stanowisku ślusarza , co potwierdzało ogólne świadectwo pracy, zaś ten ostatni dokument nie był też przez ubezpieczonego

w odpowiednim czasie kwestionowany w dopuszczalnym prawnie trybie (sprostowania świadectwa pracy). W konsekwencji powyższego ,wyrażona została przez biegłego konkluzja co do braku dostatecznych podstaw do przyjęcia wykonywania przez wnioskodawcę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac przy szlifowaniu lub ostrzeniu wyrobów i narzędzi metalowych w okresie zatrudnienia w (...) w S., a więc pracy w warunkach szczególnych o jakiej stanowi poz. 78 Działu III Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43). Powyższe stanowisko biegłego jest w zupełności podzielane przez Sąd Apelacyjny ,jakkolwiek już w tym miejscu przyjdzie zauważyć ,że w sprawach tego rodzaju ocena charakteru zatrudnienia ubezpieczonego leży wyłącznie w gestii sądu , a nie biegłego (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2009r. I UK 201/08 LEX nr 738338) . Zalegające zaś na k- 42 zlecenie opracowania opinii ,zobowiązujące biegłego do oceny zeznań świadków przy ich konfrontacji z dokumentacją zatrudnieniową wnioskodawcy było wręcz niedopuszczalne i świadczące jedynie o chęci wyręczenia się przez Sąd I instancji biegłym w czynieniu -przynależnych jedynie Sądowi - ustaleń choć nawet w tym względzie Sąd Okręgowy w Krośnie w żaden sposób opinii biegłego nie wykorzystał ,ani też- co zaznaczono na wstępie - nie odniósł się do niej . Reasumując z tych wszystkich wyżej na prowadzonych względów należało przyjąć, że B. J. w dostateczny sposób dowiódł wykonywania wyżej powołanej pracy w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w S. wyłącznie w okresie potwierdzonym jego dokumentacją pracowniczą tj. od 1 marca 1979 r. do 31 stycznia 1992 r. ,a więc w wymiarze 12 lat i 11 miesięcy ,co siłą rzeczy stanowi o braku wymaganych 15 lat tak określonej pracy . Trzeba tu równocześnie podkreślić , że do w/w okresu nie może być doliczony – wykazywany także przez wnioskodawcę ,jakkolwiek wyłącznie na etapie postępowania przed organem rentowym - okres zatrudnienia w (...) Fabryce (...) w S. (od 1 września 1967r. do 3 listopada

1973r.) na stanowisku ślusarza . Jak słusznie bowiem skonstatował w tym względzie pozwany organ rentowy (z czym najwidoczniej pogodził się odwołujący nie dowodząc już tego okresu w postępowaniu sądowym) , dokonane w wystawionym przez (...) SA w S. świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 9 listopada 2012r. przyporządkowanie tych prac –przy uwadze ,iż odwołujący pracował jedynie w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych - do poz.12 Działu XIV Wykazu A załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. było nieprawidłowe (bliżej na ten temat m. innymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014r. I UK 127/14 LEX nr 1552141) . Wszystko to razem stanowi więc o nie spełnieniu przez wnioskodawcę B. J. wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego przewidzianych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r. poz.748).

Mając więc powyższe na uwadze i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.